

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **J. V.**, zastoupen JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem se sídlem Jankovcova 1518/2, Praha 7, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2018, č. j. 48 Af 18/2016 - 98,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2018, č. j. 48 Af 18/2016 - 98, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2016, č. j. 13986/16/5300-22441-711661 a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný uvedeným rozhodnutím změnil 17 dodatečných platebních výměrů ze dne 29. 8. 2011 vůči žalobci pouze v části týkající se bankovního spojení k úhradě doměřených částek na dani z přidané hodnoty, v ostatním zůstaly výroky odvoláním napadených dodatečných platebních výměrů nezměněny. Žalovaný dospěl k závěru, že na základě jednotlivých okolností obchodních transakcí žalobce a jeho dodavatelů posouzených v jejich vzájemném souhrnu žalobce mohl a měl vědět, že přijaté zdanitelné plnění je součástí řetězce zasaženého daňovým podvodem. Z tohoto důvodu žalovaný s výhradou změny čísla bankovního účtu potvrdil všech 17 dodatečných platebních výměrů, kterými byly žalobci doměřeny za měsíce leden, únor, duben, květen až prosinec 2007 a červenec až prosinec 2008 částky odpovídající neoprávněně nárokovanému odpočtu na dani z přidané hodnoty. Žalovaný rozhodoval o odvolání žalobce již podruhé, neboť předchozí rozhodnutí tehdy příslušného odvolacího orgánu, jímž bylo Finanční ředitelství v Praze, kterým byly potvrzeny dodatečné platební výměry, bylo rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2014, č. j. 45 Af 19/ 2012 - 65 zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení.

[2] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný neosvědčil existenci daňového podvodu jako výchozí okolnosti pro veškeré další úvahy o zákonnosti doměřené daně. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Afs 15/2014 - 59) a judikaturu Soudního dvora (rozsudek ze dne 11. 5. 2016, věc C-384/04, *Federation of Technological Industries a další*), posoudil tuto skutečnost jako podmínku, aby vůbec mohla být zkoumána subjektivní stránka uplatňovaného nároku odpočtu na dani z přidané hodnoty, tedy zda daňový subjekt věděl nebo musel vědět, že uplatňovaný nárok na odpočet daně z přidané hodnoty byl součástí podvodu spáchaného dodavatelem nebo jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci. Daňové orgány nemají povinnost prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod, musí však postavit najisto, v jakých skutkových okolnostech podvod spočíval. Esenciálním znakem daňového podvodu na dani z přidané hodnoty je chybějící daň. Z rozhodnutí žalovaného však nelze podle krajského soudu zjistit, zda některý z článků obchodního řetězce (ať už dodavatel či subdodavatel) nesplnil svou daňovou povinnost, neboť žalovanému se tuto skutečnost nepodařilo postavit najisto. Za jedinou skutečnost, která má svědčit o existenci daňového podvodu, žalovaný označil to, že u nekontaktních zainteresovaných společností [Property Praha s. r. o., TOP ZONEVIEW CZ, s. r. o., SYMBIOSA GROUP, s. r. o., GABRETA BOHEMIA s. r. o. a EURO INDEX s. r. o.] nelze ověřit, zda z posuzovaného zdanitelného plnění uhradily daň. Naplnění základního znaku daňového podvodu tak zcela chybí. Žalovaný přesto dovedl, že žalobce „uplatnil jako poslední článek v řetězci nadměrný odpočet z plnění, ze kterého nebyla v obchodním řetězci odvedena daň na výstupu, čímž došlo k narušení principu neutrality DPH“. Krajský soud konstatoval, že rozhodnutí žalovaného je v části týkající se existence daňového podvodu, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i vnitřní rozpornost.

[3] Krajský soud připustil, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí stran existence daňového podvodu žalobce nenamítal, avšak jde o zásadní nedostatek odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který nelze pominout, neboť jsou na něm přímo závislé další úvahy žalovaného, proti jejichž správnosti již žalobce brojil.

[4] Nad rámec nutného odůvodnění krajský soud dodal, že je chybná premisa, podle níž, nelze-li u nekontaktního subjektu ověřit, zda přiznal a uhradil daň nebo zda přiznanou a odvedenou daň uhradil ve správné výši, je třeba automaticky předpokládat, že se jedná o daň chybějící. K tomu odkázal na rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 7. 2006 ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04, *Axel Kittel a Recolta Recycling SPRL*, z nějž plyne, že nárok na odpočet může být omezen jen ve výjimečných případech, pokud je prokázáno, že byl uplatňován podvodně. Rovněž je z něj dovozován tzv. *Axel Kittel test* tvořený čtyřmi otázkami, na něž je nutno odpovědět kladně, má-li být daňový subjekt odpovědný za účast na daňovém podvodu. Již první otázka se táže, zda je zde ke dni rozhodování daňová ztráta ve smyslu chybějící daně jako daňové újmy státu.

II.

[5] Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku krajského soudu z důvodů, jež lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že krajský soud vybočil ze zákonného rámce při přezkumu rozhodnutí žalovaného daného § 75 odst. 2 s. ř. s., dle kterého soud přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele v otázce samotné existence daňového podvodu nenamítal. Stěžovatel k tomu navíc uvádí, že považuje své rozhodnutí za plně přezkoumatelné. Neztotožňuje se s názorem krajského soudu, že ke konstatování chybějící daně nepostačuje nekontaktnost daňového subjektu. V opačném případě by stačilo do uměle vytvořeného řetězce subjektů zapojit libovolný nekontaktní článek a účast

pokračování

daňového subjektu v takovém řetězci, pokud by vykazoval nestandardnosti ve vzájemných transakcích značících podvodné jednání, by již nebylo možno kvalifikovat jako účast na daňovém podvodu. Stěžovatel proto neshledává nepřezkoumatelnou ani dílčí úvahu, která se týkala nekontaktnosti společnosti Symbiosa, na základě níž, ve spojení s dalšími okolnostmi, byla dovozena existence daňového podvodu. Stěžovatel ve svém rozhodnutí výslovně uvedl: „*U této společnosti se nepodařilo ověřit, zda společnost ubradila za předmětné plnění daň,*“ nikoliv tedy že společnost neuhradila jí stanovenou daňovou povinnost, jak uvádí krajský soud. Závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele tak není správný. Stěžovatel rovněž upozornil, že krajský soud ve svém předchozím zrušujícím rozsudku č. j. 45 Af 19/2012 - 65 sám inklinoval k závěru, že v daném případě jde o podvod na DPH, neboť na str. 13 rozsudku uvedl, že projednávanou věc provází pochybné navýšení ceny v řetězci obchodů, přičemž tyto pochybnosti podstatně umocňují okolnosti týkající se existence subdodavatelských společností (podezřelé vybírání částek v hotovosti, nekontaktnost atd.). Aby však tyto skutečnosti mohly jít k tíži žalobce, je třeba, aby bylo prokázáno, že věděl nebo měl vědět, že se přijetím služby účastní podvodu na dani z přidané hodnoty.

[6] Stěžovatel uplatnil rovněž námitky proti závěru krajského soudu, dle kterého je chybějící daň základním předpokladem existence podvodu na DPH v případě zapojení nekontaktního subjektu. Stěžovatel odmítá argumentaci krajského soudu, dle které ke konstatování chybějící daně nepostačuje nekontaktnost některého článku řetězce, krajský soud navíc chybně staví na roveň pojmy podvod na DPH a chybějící daň. Z judikatury Soudního dvora i Nejvyššího správního soudu jednoznačně plyne, že nezbytným předpokladem pro zjištění podvodu na DPH je chybějící daň, avšak pojem chybějící daň není nikde konkretizován. Vzhledem k neustálému vývoji není pro správce daně mnohdy reálné vyčíslit konkrétní výši chybějící daně. Správce daně na svoji vyhledávací činnost v takových případech nerezignuje, přesto může být jejím výsledkem jen to, že dodavatel daňového subjektu zmizel, tedy není kontaktní, což správci daně značně komplikuje prokázání řetězce podvodných transakcí. Existence podvodu na DPH přitom není v napadeném rozhodnutí konstatována pouze vzhledem k chybějící dani na výstupu, která nebyla odvedena, ale i vzhledem k nestandardnostem v celém řetězci, jež ve svém souhrnu prokazují existenci daňového podvodu. Daňový podvod je narušení daňové neutrality, kterou je nutno chápat jako v podstatě nekonečnou množinu situací odvislou od vynalézavosti organizátorů podvodného řetězce. Stěžovatel má za to, že se v žalobou napadeném rozhodnutí v bodech 33 až 49 podrobně zabýval popisem podvodu na DPH, ke kterému dospěl na základě nekontaktnosti jak dodavatele, tak subdodavatelů žalobce, a nestandardnosti transakcí svědčící o jejich podvodném charakteru. Stěžovatel dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Afs 317/2017 - 38, kterým bylo rozhodnuto o obdobné věci, přičemž existence daňového podvodu byla rovněž založena na nekontaktnosti článku řetězce. V tomto případě ji Nejvyšší správní soud bez dalšího akceptoval jako podmínku pro konstatování chybějící daně. Žalobce podle stěžovatele o podvodu měl a mohl vědět a zároveň nepřijal taková opatření, aby své účasti v něm předešel, a proto mu byl oprávněně odepřen nárok na odpočet daně z přidané hodnoty.

III.

[7] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu a odkazuje na pasáže, v nichž krajský soud odůvodňuje zrušení rozhodnutí stěžovatele z důvodu nepřezkoumatelnosti, která sice žalobcem nebyla namítána, avšak je právě tím důvodem, pro který byl soud oprávněn rozhodnutí stěžovatele zrušit. Je zřejmé, že stěžovatel neprokázal elementární předpoklad, aby vůbec mohl pokračovat v řízení ohledně jím tvrzeného podvodu na DPH, na čemž nic nemění, že krajský soud v předcházejícím řízení zrušil rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze z jiného důvodu. V daňovém řízení nebylo prokázáno, že jediným účelem transakcí mezi ním a jeho dodavatelem bylo narušení daňové neutrality. Žalobce vůbec

neměl tušení, že existují další subdodavatelé, navíc se nejednalo o fiktivní transakce, které jsou u skutečných daňových podvodů běžné. Nadto se žalobce plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že jistota ohledně neodvedení DPH některým ze subjektů obchodního řetězce je pro konstatování daňového podvodu klíčová. V žádném případě nemůže pro prokázání podvodu na DPH dostačovat konstatování správce daně, že pro nekontaktnost některého článku řetězce obchodních společností není možné ověřit splnění daňové povinnosti.

IV.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud shledal důvodnou námitku, podle které žalobce neučinil předmětem žaloby stěžejní důvod, pro který zrušil krajský soud žalobou napadené rozhodnutí. Mezi účastníky není sporu (a rovněž krajský soud tuto okolnost výslovně připouští), že žalobce v podané žalobě nevytýkal rozhodnutí stěžovatele nedostatek odůvodnění či věcnou nesprávnost závěru, že byla zjištěna neodvedená daň některým z účastníků řetězce, předcházející žalobcem následně uplatněnému nároku na odpočet daně.

[11] Řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční. Je tedy na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, bude brojit žalobou u soudu či nikoliv. Stejně tak je na něm, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá, a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Vedle toho je správní soudnictví ovládáno i zásadou koncentrační. Žalobu je třeba podat v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě a pouze v této lhůtě může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body; zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). Soud je při přezkoumání správního rozhodnutí vázán rozsahem napadení, jak je žalobce ve své žalobě vymezí, a přezkoumá jen ty výroky rozhodnutí, které byly žalobou napadeny, a v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. jen v mezích žalobních bodů (viz rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004 - 69).

[12] Z žaloby v této věci zřetelně vyplývá, že žalobce považoval za zásadní nikoli to, zda byla či nebyla odvedena daň některým z předcházejících účastníků řetězce, ale to, zda věděl nebo vědět mohl o podvodu na DPH. Z žádného žalobního tvrzení nelze ani nepřímou dovodit, že by žalobce zpochybňoval rovněž objektivní hledisko, a sice samotnou existenci daňového podvodu. Lze tak předpokládat, že žalobce tuto okolnost v žalobě presumoval a snažil přesvědčit krajský soud o tom, že neměl a nemohl mít povědomí o existenci nějakého řetězce. Rovněž předkládal vysvětlení, proč nemůže vyfakturovaná cena jednoho reklamního spotu odpovídat ceně za jeho odvysílání.

[13] Stěžovatel však v žalobou napadeném rozhodnutí zřetelně vyjádřil, že je v obdobných případech třeba zkoumat existenci daňového podvodu a v případě jeho zjištění je k odepření nároku na odpočet rovněž nutno prokázat, že o tomto podvodu osoba povinná k dani věděla nebo vědět mohla a měla (odst. 16, str. 8 rozhodnutí). V podmínkách tohoto projednávaného případu pak specifikoval (odst. 34-38, str. 12 rozhodnutí), že společnosti předcházející žalobci v řetězci (BP Property, s. r. o., Symbiosa Group s. r. o., Gabreta Bohemia s. r. o. a Euro Index

pokračování

s. r. o.) jsou nekontaktní, u společnosti Top. s. r. o. probíhá několik daňových řízení, za společnost Symbiosa Group s. r. o. jsou podávána daňová přiznání podepsaná osobou, která za společnost nemohla jednat, resp. společnost Euro Index s. r. o. podávala od prosince 2008 nulová přiznání k DPH. V případě všech uvedených společností stěžovatele odkázal na odpovědi dožádaných příslušných správců daně uvedených společností a uzavřel, že u nich nelze ověřit, zda za jednotlivá plnění v řetězci byla uhrazena daň. Proto konstatoval existenci daňového podvodu (odst. 39, str. 13 rozhodnutí). Znovu bylo na tato zjištění odkázáno v souvislosti s odvolací námitkou, že žalobce nevěděl o obchodním řetězci stíženém podvodem a tento podvod mu nelze klást k tíži (odst. 78, str. 21). Zde stěžovatel odkázal na příslušné odstavce odůvodnění vzhledem ke třem definovaným důvodům pro neuznání nároku na odpočet daně, které vymezil jako objektivní existence podvodu na DPH spočívající v chybějící dani v řetězci [1], objektivní kritéria svědčící o povědomí žalobce o podvodu na DPH [2] a absence prokázání dobré víry, tedy toho, že daňový subjekt postupoval s péčí řádného hospodáře a nechoval se tak, aby své případné účasti na podvodu zabránil [3].

[14] Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tedy nezavdává pochybnost o tom, že stěžovatel vymezil jako jedno z rozhodných kritérií pro odepření nároku na odpočet daně z přidané hodnoty existenci daňového podvodu, kterou dovedil z nemožnosti ověřit úhradu daně u dodavatelů žalobce, tedy výchozí předpoklad, že některým z předchozích dodavatelů žalobce nebyla na výstupu odvedena daň. Nic tedy žalobci nebránilo učinit předmětem žalobních bodů rovněž tuto souvislost. Žalobce tak však neučinil.

[15] Krajský soud konstatoval, že je třeba zkoumat objektivní a subjektivní skutečnosti svědčící odepření nároku na odpočet DPH, přičemž posouzení objektivní stránky by z povahy věci mělo předcházet stránce subjektivní. Konstatoval, že daňové orgány poté, co postaví najisto, že byl spáchán daňový podvod, se mohou zaměřit na to, zda daňový subjekt věděl nebo musel vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet DPH bylo součástí podvodu. Poukázal na shora citovaná zjištění o nekontaktnosti zainteresovaných společností s tím, že nelze vůbec zjistit, zda některý z článků řetězce nesplnil svou daňovou povinnost. To vše za situace, kdy podaná žaloba do těchto souvislostí vůbec nemíří.

[16] Krajský soud si toho byl vědom, přesto dospěl k závěru, že tvrzený nedostatek odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nemůže pomínout, neboť jsou na něm závislé další úvahy žalovaného, proti jejichž správnosti již žalobce uplatnil žalobní body. Tato úvaha není správná. Vady, ke kterým je krajský soud povinen při přezkumu rozhodnutí správního orgánu přihlížet i bez návrhu, lze dovést z § 76 s. ř. s. Zákon výslovně uvádí, že pokud rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví soud rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Dovojuje se však, že krajský soud je oprávněn a povinen přihlížet z úřední povinnosti i k vadám uvedeným v § 76 odst. 1 s. ř. s. [podle tohoto ustanovení „[s]oud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“], ovšem toliko tehdy, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů. Tato vadnost a nemožnost přezkumu musí být zjevná buď ze správního spisu, z rozhodnutí samého nebo ji soud sezná z jiných rozhodných skutečnostech, jež se dostanou do jeho sféry (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS).

[17] O takový případ se však v souzené věci nejednalo. S krajským soudem se lze ztotožnit v tom, že pro závěr o nedůvodnosti nároku na odpočet DPH bylo třeba v souvislostech

projednávané věci uvážit jak o objektivních okolnostech, tak o okolnostech subjektivních. To však na druhé straně neznamená, že by jejich vzájemná podmíněnost směrem k závěru o nedůvodnosti uplatněného nároku na odpočet zbavovala procesní stranu soudního řízení jedné ze základních procesních povinností, a sice povinnosti vymežit rozsah soudního přezkumu vytýčením žalobních bodů. Krajský soud *de facto* zbavil žalobce povinnosti koncentrovaně tvrdit rozhodné skutečnosti k jednomu z rozhodných hledisek tím, že jej bez dalšího považovat za předpoklad pro následný přezkum se zřetelem k žalobním bodům, které již žalobce uplatnil. Přitom naplnění objektivního hlediska není hierarchicky nadřazeno či podřazeno subjektivnímu hledisku. Jde o okolnosti, jejichž naplnění podmiňuje zákonnost závěru správce daně o důvodnosti nárokovaného odpočtu. Z ničeho neplyne, že by v případě zpochybnění existence daňového podvodu byla tato okolnost vyňata z případné povinnosti účinně ji namítat ve správní žalobě. Krajský soud argumentuje přímou závislostí zmíněného předpokladu s následnými úvahami, proti nimž již žalobce brojil. Opomíjí však, že žalobce nemusí mít pochybnosti o tom, že k daňovému podvodu skutečně došlo, avšak zaměří své úsilí na vyvrácení předpokladu, že o něm měl a mohl vědět. Postup krajského soudu, který přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů tak žalobci přinesl benefit, který žalobce nemusel vůbec požadovat, ať již z důvodu odlišné procesní strategie, či prostě proto, že kladl důraz na jiné aspekty projednávané věci. Úvahy stěžovatele, proti kterým žalobce brojil, nebyly na předpokladu, kterým se krajský soud nad rámec žalobních bodů zabýval, závislé do té míry, že by znemožnily následný přezkum v mezích žalobních bodů. Pokud nemá správce daně postaven najisto předpoklad, že k daňovému podvodu došlo, postrádají na smysluplnosti úvahy o tom, zda o něm daňový subjekt věděl nebo vědět mohl. Jinak je však tomu při následném soudním přezkumu. Pokud totiž zůstane objektivní východisko – existence daňového podvodu – v důsledku absence odpovídajících žalobních námitek nedotčeno, je třeba vycházet z premisy, že tento předpoklad byl ve věci naplněn a zaměřit se v mezích žalobních bodů na namítané výhrady v hodnocení subjektivních okolností. Takto krajský soud nepostupoval.

[18] Stranou musel ponechat Nejvyšší správní soud námitky věcně se týkající požadavků na prokázání splnění objektivního předpokladu – existence daňového podvodu. Kasační námitky o tom, jaké důsledky je třeba vyvodit ze zjištění o nekontaktnosti dodavatelů daňového subjektu, již totiž míří k věcnému posouzení tohoto předpokladu, které však v důsledku absence žalobní argumentace nemá v tomto soudním řízení místo.

[19] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém je vázán shora vyslovenými právními názory (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu